

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2802/2021
23.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Гордане Комненић, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ПР резање и обрада дрвета „ББ“ ДБ ..., са седиштем у ..., као правног следбеника СЗТР „ВВ“ ГГ ПР ... и СТПР „ДД“ ЂЂ ПР, из ... – ..., чији је заједнички пуномоћник Биљана Јовановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Основни суд у Нишу, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Ужицу, ради новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против решења Вишег суда у Ужицу Гж рр 25/21 од 10.02.2021. године, у седници одржаној 23.06.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против решења Вишег суда у Ужицу Гжрр 25/21 од 10.02.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против решења Вишег суда у Ужицу Гжрр 25/21 од 10.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пријеполу, Судска јединица у Новој Вароши Прр 330/19 од 19.10.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцима на име новчаног обештећења због утврђене повреде права на суђење у разумном року у извршном поступку И 53/17 (ранији број И 394/11), који се води пред Основним судом у Нишу, а која повреда је утврђена решењем судије Основног суда у Нишу Р4 И 126/17 од 21.09.2017. године, плати сваком по 300 евра, укупно 600 евра, са законском затезном каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8% поена, почев од 19.10.2020. године као дана пресуђења па до исплате, све у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу Народне банке Србије, који ће се исплатити из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се обавезе тужена да им поред досуђених износа из става првог ове пресуде, плати још по 1200 евра, укупно 2400 евра, са законском затезном каматом ближе описаном у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима на име трошкова парничног поступка плати укупно 20.250,00 динара у року од 8 дана од пријема пресуде, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Решењем Вишег суда у Ужицу Гж рр 25/21 од 10.02.2021. године, ставом првим изреке, потврђено је решење о трошковима садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Пријеполу, Судска јединица у Новој Вароши Прр 330/2019 од 19.10.2020. године, а жалба тужилаца је одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова поступка по жалби као неоснован.

Против решења другостепеног суда тужиоци су изјавили посебну ревизију због погрешне примене материјалног права, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. у вези са чланом 420. став 6. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11 ...18/20), Врховни касациони суд је нашао да нема разлога за одлучивање о ревизији тужилаца.

Чланом 404. став 1. ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП, јер у овој парници нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе о висини трошкова поступка, имајући у виду да се о трошковима поступка одлучује у зависности од оцене суда у сваком конкретном случају.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 420. у вези са чланом 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилаца није дозвољена.

Закон о парничном поступку у члану 28. прописује да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1); камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев (став 2).

Како се ревизијом побија одлука о трошковима поступка, која у конкретном случају не чини главни захтев, то ревизија тужилаца изјављена против ове врсте одлуке која представља споредно тражење, није дозвољена.

На основу члана 420. став 6. у вези са чланом 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић